

Nagy Zorán
Lisszaboni indák

*Űr-süket füllel,
Bevérzett szemmel:
Légörvény ölel...*

Révületek, futamok...
Csempézett absztrakciókról
Vissza-vibráló századok,
Fodrok, csonkok, tűzcsapok...

Opálos reggelek lázas fénymázban,
Szorongások tompa mozaikokban,
Terek ritmusa félálom-vontatottan,
Hullámban oldódó árnyképek fonottan...

Hold-közetek visszhang-tükröződései,
Színes csoportok, éjjelek sós ízei,
Hínár-fonódásos mellékutca-indák,
Átrajzolt vágy, rezonancia-ritmikák...

Zamat-dús tanösvények,
Keresztezett kereszteződések, kábult kérgek,
Változatok, finom érzékekkel oltott lények
Lábnymaiba lépek...

Alámerülés – emelkedés...
Ingerenciák, erek: belső térképek,
Képzlődés: ön-értékelés,
Hasisból font nyakékek, felhők és kések...

Szédület suttog, távolba tartva emlékezetét,
S a billentyűzeten megakad az észtlől elvont kéz...

Freskó-foszlányok... Piac és templom mögött
Sziesztázva, tökhallal és babérműszőrűvel:
Hol nyíí – nyúúúú – nyáááá – áá(r)nyéék lök:
Jólét felhozatalához (önaszalt önasztalához) derűvel...

Szív-v-es-en(d)...

Ősfák, ősligetek közötti(nek) romantikus nászok,
Tétova illeszkedések, illékony viszony(ítási pont)ok,
Toxikus, magán-lírikus, szelfikus mások,
Szelfi-botozott, szisztematikus látomások...

*Káosz – a puszta semmi héja,
Fogalmak között üres hely...
Fokok nélküli Tökéletes Létra...
Látomás, nem látszó színekkel...*

Távlati ájulás.

Nyitott gyomrú halpiac a Modern Csarnok „halljában”...
A hajóállomás melletti, légfuvallat nyaldosta parkban:
Pálmafán lakó (napszemüveg-árusnak álcázott)
Szengáli, angolai ajzószer- és zöldmámor-kínálók...

Áldás és bételség! – (Gyomor)rontások elleni óbor,
És polipos-fahéjas kigőzölgés-nedvek a kanyargó sikátorokból...
Sétáló kirakatok ébenfekete karjain függő faragványok,
Csontos füzérek, fiktív totem-szemek, apró bábok...

Szédület suttog, távolba tartva emlékezetét,
S a billentyűzeten megakad az észtől elvont kéz...

Brazil nyugdíjasokkal az *Arca* nevű bárkán...
Bacalhau: a Museu de Marinha tágas teraszán,
Tőkehalas: Bacalhau com 'de natas,
Quinta de Regaleira, Monserrate palota-kakas...

Sintra. Célozva a sajátos-szecessziós vasútállomás alfelét,
Végig az Av. Heliodoro Salgadoon, az elsüllyedt Collection Berardo
Romjaihoz, melynek gyomor-mélyében Bacon, Rothko,
Pollock művei, Charrua preparátumai hevernek szertesét...

Gyulladt fogak áriája, duzzadt ínyek kakofóniája!
Marquês de Pombal, Rossio, Rua Garrett, Rato, Hét Sójaj Háza...
S a romlott fül kagyló-gyutacsai, rostos indái (40 napos sükettség után!)
A pompás Pessoa-kávéház előtt fölszakadnak, s a tucatnyi épület-lián

Összerándul – és tágas kapu-hallójárat tárul, patinásan,
Idegi illuminációkkal elegyen, enervált-frekventáltan:
A Sao Sebastian mögött, az Arte Moderna szerkezetében,
Az üveg- és fém-hús mának labirintusában,
Majd az Alfama és a Baixa lüktető keringésében,
Vérbő szenzibilitásban...

A C. de Rocha lejtőinél tova–el–vissza–sehova:
 Talán a Bairro Alto felé, a Tejo dagály-illatát
 Végtelen habrengetegének át-
 És átmosott öröm-morajával szippantva...

Campo de Santa Clara, Rua do Monte Olivete,
 Lehetetlen emlékezések, orfikus-botanikus kertek...

Tévelygek:

Túl a belső erdő sötétjeinek háromnegyedén,
 Túl mindeneken – nyílt Óceán, áradat: *Belém*...

*A nagy Térköz, Intervallum: Isten,
 De mi és mi között tehát?
 Szavam között, s miről nem szólok mit sem,
 Ki vagyok? Ki az, ki életemre lát?*

Kábultan hallgatom Pessoa dalát...

